

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELIG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNSMISJON

Nr. 10

Desember 1979

15. årg.

Dykk er idag ein frelsar fødd

Det er det største budskap som nokon gong har lydt utyver jorda. Mot det bleiknar endå fredsbudskapet som lydde utyver vårt folk den 8. mai 1945, og alle andre budskap som har lydt og vil lyda på jorda inntil Jesus kjem i skyene for å henta sine heim.

Ennå ein gong skal me høgtida jul, minnast Jesu fødsel og første kome til jorda, og høyra budskapet om at idag er det født dykk ein frelsar. Frå fjern og nær skal me atter samlast kvar på sin fødestad for å feira Jesu fødsel. Og sjølv om dei fleste menneske vil ha lite med Jesus å gjera gjennom året, så er det ingen fødselsdag som samlar så mange menneske og minnest så lenge. I år er det 1979 år sidan Jesus blei fødd, sidan Gud sjølv kom til jorda og blei ein av vår ætt.

Mange vil nok tenkja at Jesus blei til då, at det er hans alder. Men Jesus er mykje eldre, for Bibelen fortel at Han er frå evighet av. Johannes fortel i juleevangeliet at Han var til i opphavet, før enn alle ting blei til. «I opphavet var Ordet, og Ordet var hjå Gud, og Ordet var Gud. Han var i opphavet hjå Gud. Alle ting vart til ved Han, og utan Han vart ikkje ein einaste ting til av det som har vorte til». (Johs.1.1-3). Ordet, det er eitt av Bibelen sine mange navn på Jesus. Når Bibelen talar om Herren i den gamle Pakt, så talar han om Jesus, og det var han som møtte Moses i tornebusken,

kalte Abraham og talte med han då Abraham ba for folket i Sodoma o.s.v.

Johannes seier at Ordet vart kjøt og feste bu millom oss. Det hende då Jesus blei fødd inn i menneskeslekta i Betlehem. Eit hende som fekk himmelens englar til å prisa og lovsyngja Gud og forkynna menneske denne store gleda, som og held fram i vår tid nesten 2000 år etter, eit hende som fekk menneske til å rekna tida frå den dagen.

Kven er så Jesus frå Nasaret?

Bibelen fortel at han er Guds Son! Jesus blei ikkje unnfanga på naturleg vis som andre menneske. Han blei unnfanga ved Den heilage Ande, fødd av jomfru Maria, så Gud er hans far og Maria hans mor. Difor lærer Skrifta at han er sann Gud og sant menneske. Dette forstår ikkje det naturlege menneske, og mange vantru teologar fornektar dette idag, og seier at det har ingen betydning. Men det har så stor betydning for oss, at om ikkje Jesus var Guds Son, så kunne han heller ikkje frelsa eit einaste menneske.

Jesu fødsel var eit Guds under, der Gud som er frå æva let seg bli eit foster i ei kvinna av menneskeætta og blei fødd til verda som ein av oss. Den som er komen til trua har ikkje vanskeleg for å tru at Gud kan gjera eit slikt

under, han som har skapt alle ting av ingenting, og halde det oppe på underfull vis i tusener av år. Skrifta seier **atden som trur at Jesus frå Nasaret er Messias, at han er Guds Son, han er fødd av Gud, og er eit Guds barn, og sigrar over verda.** (1.Johs.5)

Gud har sagt om Jesus: **«Du er Son min, eg har født deg i dag, Eg vil vera Far for han, og han skal vera min Son. Når han fører den fyrstefødde inn i verda seier han: Og alle Guds englar skal tilboda han».** (Hebr.1,5-6).

Jesus er verda sin einaste frelsar og redningsmann frå synda, domen og fortapinga. Du skal kalla han Jesus, for han skal frelsa folket frå syndene deira, sa engelen som bar bod om hans fødsel. Det er ikkje frelse i nokon annan, for det finst ikkje heller noko anna namn under himmelen som er gjeve millom menneske såleis at me skal verta frelste ved det. (Ap.gj.4,12).

Kvifor kom Jesus til verda?

Så kvar den som trur på han ikkje skal verta fortapte men ha evig liv - så verda skulle verta frelst ved han(Johs.ev.3.kap.) «Då tida var fullkomen sende Gud Son sin, fødd av ei kvinna, fødd inn under lova, so han skulle kjøpa dei frie som var under lova, so me skulle få barneretten (Galat.4,4)

Og me såg herlegdomen hans, ein herlegdom som ein einboren son har frå far sin, full av nåde og sanning, vitnar Johannes. Dei aller fleste menneske ser ikkje denne herlegdomen, for denne verda sin gud har blinda det vantru sinn så Kristi herlegdom ikkje får lysa for dei.

Det første var sannheten, og kva er vel større i ei verd som er full av løgn og bedrag. Vert de verande i mitt ord, så skal de lære sanninga å

kjenna, og den skal gjera dykk trie, seier Jesus i Johs.8. Jesus er sanninga, og me høyrde at han var full av sanning. Tenk om alle som lever i sjølvbedrag, hadde teke imot kjærleik til sanninga. Det er ein forutsetning for å bli frelst.

Denne nåde kjenner ingen utan den som har teke imot han som er sanninga, dei som er rettferdiggjorde ved trua på Jesus.

Er du ein av dei, då veit du at ein slik frelsar det måtte du ha, ein som er heilag, uskyldig, rein, skild frå syndarar og opphøya til himlane. **Men ei hovudsak i det som her er sagt, er: Me har ein sovoren øvsteprest,** som sette seg ved høgre sida åt kongsstolen til Majesteteten i himlane.(Hebr.7,26 og 8,1). Jesus døydde for dine synder, og sto opp frå dei døde til di rettferdiggjering, etter å ha livt i 33 år her på jorda eitt fullkome og reint og rettferdigt liv for Gud i din stad.

Og så lever me i adventtida, det vil seia tida mens me venter på han som skal koma andre gongjen for å henta dei som ventar på han. Han vil at du skal vera der han er og skoda hans herlegdom, den som han har gjenløyst deg til ved sitt eige liv og blod.

Er du ein av dei, då er du salig alt her, og du vil få ei god julehelg.

Med dette vil redaktøren ynskja alle lesarane av Lov og Evangelium, og elles alle vener og kjente ei av Gud velsigna julehelg, med takk for alt i året som snart er tilende.

Amund Lid

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseing, adres seforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Leksamsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vik y Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

bergprekenen, og det karakteriserer hvordan den denne **disippelrettferdighet** er i motsetning til fariseerrettferdighet.

Det blir et veldig vanskelig ord for oss, fo di det ser ut for å være så stor forskjell på det som dette ord sier om hva en kristen skal være og det som vi i virkeligheten er. Men f r vi går videre og ser på hva det virkelig betyr, må vi avverge en farlig misforståelse. Dette ord taler ikke om betingelsene f r   være et Guds barn eller f r å eie syndernes forlatelse.

Når det er spørsmål om du får være en kristen om du får ha syndernes forlatelse, om du kan bekjenne deg til Jesus som Guds barn, da er det bare spørsmål om hva Jesus har gjort, ikke om ditt liv som kristen. Det må du ikke tape av syne. Når det er spørsmål om jeg kan bekjenne meg som kristen, da må jeg se på Jesus, jeg må se på han at han har k pt meg fri fra mine synder, og jeg må se på at han har oppf lt i mitt sted alt hva Gud krever av meg i sin hellige lov. Den fullkommenhet jeg trenger overfor Gud, den har jeg utenom meg selv, i

I skal være fullkomne, liksom eders himmelske Far er fullkommen

Av Øyvind Andersen

I Matt. 5, 43-48 leser vi: I har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier eder: Elsk eders fiender, velsign dem som forbanner eder, gjør vel imot dem som hater eder, og bed for dem som f rf lger eder, forat i kan bli eders himmelske Faders barn, for han lar sin s l gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige. For om I elsker dem som elsker eder, hva lønn har I da? Gjør ikke også tolterne det samme? Derfor skal I v re fullkomne, liksom eders himmelske Fader er fullkommen. Amen.

Jesus sammenfatter det han har å si om en kristens liv og vandel i dette ord. Det er tatt fra

Jesus Kristus min stedfortreder for Guds ansikt. Detn veien skal du se når det gjelder spørsmål om hva **duer** for noe.

Men en helt annen sak, som jeg ikke skal blande sammen med spørsmålet om det som gjelder min frelse, er spørsmålet om hvordan mitt liv skal være etter at jeg har mottatt frelsen, i Jesus Kristus. Og her kommer det ordet inn som jeg leste.

Det er ikke noe lett ord, som sagt. Det går ut på at vi skal være fullkomne, likesom vår himmelske Far er fullkommen. Hvem kan være det? spør mange. Ja, sier man, det er klart at dette må vi streve imot, dette burde vi v re, dette må være siktemålet for oss, og meget

annet. Men det er et farlig syn å hevde det, det er i virkeligheten å bortforklare det Jesus sier her. Og Jesus taler ikke om noe vi skal streve mot som kristne, men han taler om noe han ønsker å se virkeliggjort både hos deg og hos meg i vårt daglige liv. Og han taler om noe som virkelig er mulig for oss i denne verden.

Hvordan kan det henge sammen, spør du. Vi er da ikke syndfri, vi er da ikke fullkomne som Gud er fullkommen. Nei Jesus taler ikke til syndfrie, og heller ikke om syndfrie mennesker. Selv om han taler om en fullkommenhet her, så gjør han ikke det. Vi ser av sammenhengen i bergprekenen at Jesus regner ikke med at hans disipler er syndfrie. Han har lært dem også i bergprekenen å be: Forlat oss vår skyld, som vi også forlater våre skyldnere, og det er ikke syndfrie som ber slik. Han har karakterisert sine disipler i bergprekenen i kap. 7 med de ord: Dersom da I som er onde. Det er ikke syndfrie mennesker som blir karakterisert slik. Så du forstår at Jesus rekner ikke med syndfrie mennesker som blir karakterisert slik. Så du forstår at Jesus regner ikke med syndfrihet, og her er ikke tale om fullkommenhet i den forstand som vi skal være det i det fullkomne Guds rike sammen med Jesus og er blitt fri for all synd.

Men nå taler han likevel om en fullkommenhet som både er **av** Gud og **som** Gud, i vårt liv som kristne. Og istedenfor å prøve å forklare dette, kan vi se på et par eksempel fra Guds ord. Tenk på Stefanus, som vi leser om i Ap.gjerningene kap. 7. De framsatte falske beskyldninger mot ham, de anla en falsk rettsak imot ham, fremførte falske vitner, de avsa falsk dødsdom på falske premisser, førte ham ut av byen og stenet ham. Da falt han på kne, og midt i stenregnet ropte Stefanus: Herre tilregn dem ikke synd. Stefanus var ikke syndfri mer enn du og jeg, men jeg har lyst til å spørre deg: Hvilket sinn er det du møter hos Stefanus her? Det er Jesu Kristi sinn. Han ber samme bønn som den vi hører Jesus ba på korset:

Fader forlat dem, for de vet ikke hva de gjør. Det sinn som er i Stefanus, og som kommer spontant, umiddelbart, uten at han reflekterer over det eller tenker på det, det som er hans hjertetrang å rope ut: Herre tilregn dem ikke denne synd, det er et sinn som både er av Gud og som Gud. Ser du ikke det? Stefanus er jo en levende illustrasjon for oss på det som Jesus sier i Matt. 5: Elsk eders fiender (det er jo det han gjør), velsign dem som forbanner eder (er det ikke det han gjør?), gjør vel mot dem som hater eder, og bed for dem som forfølger eder (er det ikke nettopp det han gjør?).

For at I kan bli, står det (det å bli står for: Vise seg som), at det skal komme til uttrykk det som har vært der hele tiden, nå ser man det, at I kan vise eder som eders himmelske Faders barn. Er det ikke nettopp det Stefanus gjør? Ser du ikke hvem han tilhører? ser du ikke hvem som er i hans hjerte?

Der har du et typisk eksempel på hva Jesus mener.

Et annet eksempel finner vi i Rom. 9 om apostelen Paulus. Han sier ifra begynnelsen av kap. 9: Jeg sier sannhet i Kristus - merk dere det: I Kristus -, altså dette sier jeg som Kristen, vil han ha sagt - jeg lyver ikke, min samvittighet vitner med meg i den Hellige Ånd, at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i mitt hjerte, for jeg ville ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet osv.

Kan du forstå dette? Overfor jødefolket, som sto imot, la hindringer i veien for ham, forfulgte ham, gjorde ham alltslags FORTRED, OG SOM OGSÅ TIL SIST BLE ÅRSAK TIL AT HAN MÅTTE LIDE MARTYRDØDEN UNDER KEISER Nero, overfor dette folk sier han at han har en stor sorg, en uavlatelig gremmelse i sitt hjerte. Han skulle ønske at han kunne ta på seg det som han vet må komme over dette folk, forat hans eget folk kunne være fri fra det som måtte komme over dem. Hva er dette for et sinn? Det er Jesu sinn! Apostelen Paulus er selv

en levende illustrasjon til det Guds ord han bærer frem i Filip. 2, 5: La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus. Det er dette sinn du ser i Paulus, det er dette Jesus taler om når han sier: I skal være fullkomne. Den rettferdighet Jesus ønsker å se i deres liv som tror på ham, er at han selv ved troen får bo i oss og utfolde sitt liv i oss.

Hvis noen gjør deg vondt, så skal du prøve å gjøre dem noe godt, hvis noen sladrer på deg og sier noe stygt om deg, så se om det ikke er noe godt du til gjengjeld kan si om dem osv. Gjør det som Jesu ord her sier: Be for dem, og gjør vel imot dem.

Jeg vil sammenfatte det til slutt i det som står i Rom. 12: La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode (det vil si med alt det som er født av gud, for du er sterkere enn det onde, sterkere enn verden.) Amen.

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Ingen ting må komme i veien for Guds ord

Av Carl Fr. Wisløff

«Og det skjedde mens de var på vandring at de kom til en by, og en kvinne ved navn Marta tok imot han i sitt hus. Og hun hadde en søster som hette Maria, hun satte seg ved Jesu føtter og hørte på hans ord. Men Marta hadde det meget travelt med å tjene ham. Han gikk da fram og sa: Herre! bryr du deg ikke om at min søster har latt meg bli alene med å tjene deg? Si da til henne at hun skal hjelpe meg! Men Jesus svarte og sa til henne: Marta! Marta! du gjør deg strev og uro med mange ting, men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del som ikke skal tas fra henne. Lukas 10, 38-42.»

Fortellingen om Marta og Maria er kjent og kjær for enhver bibelleser. Men hva er det egentlig denne fortellingen skal si oss? Det står kanskje ikke alltid klart for alle.

Det hender vi hører prekenen om to slags kristne: Marta-kristne og Maria-kristne. Vi får da høre at her har Bibelen skissert for oss to kristenstyper: En som er utadvendt og aktiv, en annen

som er innadvendt og mer anlagt for stille meditasjon.

Hvor mye eller lite det kan være i en slik type-tegning i og for seg, skal vi ikke her gi oss til å diskutere. For det er i hvert fall ikke dette teksten i Lukas 10 vil si oss. Det er mulig at Marta var mer aktiv av naturen enn Maria. Men dette er i grunnen uinteressant.

Det teksten vil si oss er noe annet. Den vil gi oss både en advarsel og en tilskynnelse, den vil si: Ingen ting må komme i veien for Guds ord.

Jesus kommer med en mild advarsel til Marta: Du gjør deg strev og uro med mange ting, men ett er nødvendig.

Hva er dette ene, som er så nødvendig? Svaret er: Å sitte ved Jesu føtter og høre hans ord.

Marta var meget opptatt med å tjene ham. Det greske ordet som her er gjengitt med «å være meget opptatt av», betyr egentlig «å bli distraheret av noe». Vi vet hva det er å bli distraheret. Oppmerksomheten blir opptatt av snart

det ene, og snart det andre. Øynenefarer hit og dit, tankene svirrer fra en sak til en annen.

Hva var det Marta var «distrahert» av? Husarbeidet.

La oss ikke gjøre oss «åndeligere» enn vi er. Vi vil gjerne ha mat, og den må lages til. Jeg er redd det somme tider har vært sagt noe om Martas strev på kjøkkenet som ikke svarte helt til predikantens innsats ved middagsbordet etterpå.

Nei, men i alle yrker finnes det ting som i seg selv er gode og nødvendige. De kan «distrahere» en fra det viktigste i verden. Presten med den veldige årsstatistikk over antall gudstjenester, møter, komitéer, arrangements. Predikanten på lignende vis - og lederne i ungdomsklubben som farer fra det ene tiltak til det andre i åndeløs iver etter nye saker og opplegg. Arbeidet på kontor eller verksted eller gårdsbruk eller hva det er. Vi har det så travelt, så travelt.

Men det er farlig hvis arbeidet kommer i stedet for Guds ord.

Hvorfor er det da så nødvendig å høre Guds ord?

Svaret er at uten Guds ord vet vi simpelthen ikke hva som er kristendom. Vi kjenner ikke Gud, vet intet om frelsen, ser ikke veien til evig liv - står i det hele hjelpeløse og uvitende uten Guds ord.

Det er en forferdelig misforståelse ute og går. Den finnes blant prester og kristne lekmenn. Misforståelsen er det man tenker: Hva kristendom er, det vet vi godt, men det moderne menneskes tankegang, ja det er en vanskelig sak å, bli klar over. - Derfor bruker man ikke mye tid på å granske Guds ord og grunne på evangeliet, det er mer om å gjøre - tror man - å følge godt med i bøker og tidsskrifter for å lære det moderne menneskes tankegang å kjenne.

Her har man satt tingene fullstendig på hodet. Hvordan det moderne mennesket tenker, er egentlig ikke særlig vanskelig å få tak i. For vi er jo moderne mennesker alle sammen, og vi

sner jo omtrent ned av inntrykk fra aviser, radio og TV. Vi er alle mye mer påvirket av vår tids tankegang enn de fleste er klar over, og «tidens tankegang» passer bare så altfor godt med våre hjerters medfødte innstilling.

Men hva **evangeliet** er, det er i grunnen fremmed og ukjent sak for vårt hjerte, slik det er av naturen. Å det er ikke snart gjort å bli grundig kjent med evangeliet. Og om ikke Guds Hellige Ånd fikk opplyse oss ved Ordet, så var det ingen av oss som rett forsto det heller. Evangeliet er «hva øye ikke så, hva øre ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte» - 1. Kor. 2, 9.

Ingen kommer til troen og får lys i evangeliet uten å høre Guds ord, evangeliet om Jesu død for våre synder. Ingen kan bli bevart i troen gjennom denne vanskelige verden uten ved å bli høre, lese og overveie Guds ord i bønn.

At en er død for alle (2. Kor. 5, 15), og at Jesu rettferdighet og tilgivelse for syndene blir tilregnet meg bare ved troens tillit, det er så fremmed for vår religiøse følelse at vi aldri kan tro det og leve i det uten vi lever i Guds ord.

Dette viser seg tydelig, om en tenker på bestemte situasjoner. Den lutherske preketradisjon har hatt mye å si om **anføktelsen**. Det hører vi så visst ikke mye om nå for tiden. Mange som kaller seg kristne, vet knapt hva som menes med uttrykket.

Men i all stillhet går mange mennesker omkring og er i dyp anfektelse. De sitter i våre kirker og bedehus, de kommer i våre foreninger, de oppsøker oss i sjelesorg.

Hva er anfektelse?

Anfektelsen er en åndelig nød, strid og fare som den troende kan komme inn i for kortere eller lengre tid. Ingen slipper helt fri for anfektelse.

Du skal merke deg forskjellen mellom fristelse og anfektelse. I fristelsen møter du noe som lokker deg og vil dra deg bort fra livet i Gud, djevelen får deg til å tenke at det finnes ting som er mye mer verd enn kristenlivet. Men i

anfeltelsen er det annerledes, der møter du noe som vil ta troen og gudsforholdet fra deg ved å si at du er ikke verdig til det. Du vil gjerne være en kristen, men i anfeltelsen tviler du på om du er det.

Du bekjenner troen, du vil være hos Jesus. Men Guds hellige lov reiser seg imot deg og anklager deg. Du opplever at Gud selv anklager deg i sin hellige lov. - Og djevelen kommer og hvisker i ditt hjerte: Du kan like godt gi opp alt håp om å bli salig. Din synd er for stor!

Det er en forferdelig opplevelse, og den kjenner alle sanne kristne noe til. En kjenner at alt er imot en, alt anklager, gamle synder dukker opp i minnet og smerter deg, Guds lov dømmer deg, og din egen samvittighet har ingen trøst å gi - for du må bare innrømme at alle anklagene er sanne.

Det er anfeltelsen, og hva skal en gjøre med den?

Ja, dette kunne de gjerne forsøke å si noe om, de predikantene som preker så moteriktig om u-help, sosial rettferd, likestilling og mye annet som i og for seg er rett nok. Hvorfor har dere ikke noe å si til hjelp for mennesker som er i anfeltelsen, dere moderne predikanter? — Kjenner dere ikke selv evangeliet?

Luther reiser spørsmålet hvorfor det er så vanskelig å bli omvendt og frelst på dødsleiet. Han vet at slikt kan skje, men han tror ikke det skjer ofte. For, sier han, det skal stor **øvelse** til å vite hvordan en skal oppgi all sin egen rettferdighet og bare stole på Jesus. Den uomvendte har ingen erfaring i disse ting, han kjenner ikke troens hemmelighet og livet i Jesus. Og da blir det ikke lett å finne fred og tro syndenes forlatelse i dødens stund - Her er noe å tenke på!

Hva skal en gripe til i anfeltelsens nød? Hvordan skal en kunne hjelpe mennesker som er inne i denne åndelige nød og fare, dømt av samvittigheten - ja av Gud selv?

Her hjelper det ikke hva du har av lærdom og skoling og utdanning — om det så er det

aller nyeste nytt i psykologi og psykiatri. Her hjelper bare evangeliet om Jesu kors, grepet og mottatt i et troende hjertes erfaring. Kjenner du virkelig Jesus, slik at du kan holde hans blod og død opp imot Guds rettferdige dom over dine synder?

Det kan du bare lære i Guds eget ord under Åndens veiledning. Ja, men så må ingen ting komme i veien for Guds ord!

— Her kunne vi godt stanse et øyeblikk og tenke på vår daglige omgang med Guds ord. Det er viktig å ha et regelmessig andaktsliv, så en daglig leser Bibelen og er stille i bønn. Likeså at vi passer nøye på så det blir holdt felles andakt i våre kristne hjem hver dag.

Du vil ha stor åndelig velsignelse av å lese Bibelen regelmessig. En kan godt bruke en bibelleseplan — eller en kan følge sitt eget opplegg. Hovedsaken er at dette blir gjort **regelmessig**. Du vil ellers stå i stor fare for at ditt åndelige liv vil visne.

Lesningen av Guds ord hører sammen med bønn. Vi får be Gud velsigne det vi har lest, så det kan bli til åndelig vekst for oss. Og vi får bruke vår stille stund til å legge alle ting fram for Gud. Vårt eget behov, våre kjære og nærmeste venner — og alt Guds rikes sak. La oss be konkret om de oppgaver i Guds rike som vi kjenner til. Be for dem du kjenner eller vet om, de som har ansvar i Guds rikes arbeid. Be for Guds rikes vekst og framgang — i vårt eget land og over hele jorden.

La ingen ting komme i veien for Guds ord på denne måten! Det er en utbredt erfaring at det lett vil melde seg noe som hindrer oss i samme øyeblikk som en tar Bibelen for å ha en stille stund. En behøver ikke være i tvil om at det er djevelen som finner på ett eller annet. Han hvisker inn i hjertet at her er noe du må gjøre **først**. Og vår onde natur har bare så altfor lett for å gripe slike sjanser til å slippe unna stunden med Guds ord. For vårt kjød liker ikke å møte Guds ord, heller ikke det utsette seg for bønnens Ånd.

Men pass godt på! La intet komme i veien for Guds ord!

Regelmessig omgang med Guds ord er også det kristne **hjem**s sak. En hører av og til noe som er sørgelig: Unge kristne ektepar vil ikke holde husandakt sammen med småbarna sine, for de mener at barna er for små til å fatte noe. Barna får heller vokse opp i frihet så de kan velge fritt når de blir store, sier de.

Dette er et sørgelig utslag av mangel på åndelig dømmekraft. Du kan ikke vite hvor mye barna forstår, som regel fatter de små mye mer enn de voksne tenker seg. Barna har ikke vondt av å sitte stille noen minutter mens mor og far ber til Gud. En behøver ikke bruke tvang - de venner seg snart til å sitte stille.

Og husk så hva Guds ord sier. Vi leser i 5. Mosebok kapittel 6: «Du skal elske Herren av hele ditt hjerte og av all din makt. Og disse ord som jeg byder deg i dag skal du gjemme i ditt hjerte. Og du skal innprente dine barn dem, og du skal tale om dem når du sitter i ditt hus og når du står opp. Og du skal binde dem som et tegn på din hånd, og de skal være som en minneseddel på din panne, og du skal skrive dem på dørstolpene i ditt hus og på dine porter.»

Vi skjønner hva meningen er. Vi er ikke overlatt til vår egen avgjørelse når det gjelder husandakt. Gud har gitt oss beskjed om hva han venter av oss.

— Men nå må vi ta for oss enda en sak. Marta var meget opptatt av å tjene Jesus. Og denne tjenesten la beslag på hele hennes oppmerksomhet, slik at hun ikke hadde tid til å lytte etter det Jesus hadde å si.

Ikke alle er oppmerksom på det, men dette er likevel et faktum! Tjenesten vi har tatt opp i menigheten, i foreningen, i organisasjonen eller hva det er - denne tjenesten kan komme til å stå i veien for Guds ord. Du blir så opptatt av din kristelige aktivitet at du ikke har noen tid for Jesus.

Vi stanset litt ved dette ovenfor. Men saken går langt dypere enn til det som ble nevnt der. Faren er ikke bare at en får så mye å stille med i «den kristelige aktiviteten» at det ikke blir tid til stillhet. Det er i sannhet ille nok. Men det verste er det som oftest ligger under: Din «kristendom» består i det du gjør — den består i ditt ansvar, dine oppgaver osv. — og ikke i Jesus.

Hvorfor er det så mange hvis «kristendom» bare består i deres virksomhet, ansvar og oppgaver? Hvorfor er det så mange som aldri har annet å snakke om enn forsømte oppgaver som nå endelig må bli, løst? Hvorfor sier de bestandig at kristendom ikke består i å høre — nei, her må innsats til?

Hvorfor — kunne en si — har Marta det så travelt med å **tjene** Jesus at hun ikke får tid til å **høre** på Jesus?

Jeg vil ikke svare på det spørsmålet for hennes vedkommende som bodde i Betania. Men med tanke på mange som bekjenner kristenavnet vil jeg si: Grunnen til deres ensidige «aktivitetskristendom» er å finne i deres eget indre liv. De har aldri stått skyldige for Gud slik at de har gått falitt på sitt eget. De har aldri opplevet den uendelige befrielse det er når en dømt samvittighet får fred med Gud i tillit til det Jesus har gjort for oss.

Derfor vet de ikke om noe annet i sitt forhold til Gud enn ansvar og oppgaver. Derfor er det også så lite om å gjøre for dem å **høre** evangeliet om Jesus. De har aldri fått **smak** på evangeliet om nåden i Kristus Jesus. Det er ikke noe om å gjøre for dem å **høre**. De må alltid gjøre ett eller annet.

Men dette er også grunnen til at de er så irritert over Maria som gir seg god tid til å lytte. Passivitet, sier de — kristendom er noe annet, nå må det bli alvor med vår innsats for Guds sak. Og så strever de. Men glade er de ikke, hjertets stille fryd over å være frelst av nåde, den kjenner de ikke.

Maria kunne være aktiv, hun også. Det leser

vi om i Johannesevangeliets 12. kapittel. Hun kom med en krukke med kostbar salve. Alt som er i den, blir brukt til å salve Jesus. Og så står det: Huset ble fylt av salvens duft.

Lukten av kjærlighetens offer fra et hjerte som elsker Jesus, den kan fylle et hus også idag. Og den kan virke mye sterkere på alle som merker den, enn alt strev fra aktivisten — og alle hans store planer.

Nå snakker jeg ikke om de to søstrene i Betania. Jeg tenker på de mennerkene vi møter i våre forsamlinger.

Vi synger i en kjent sang: Å Jesus la mitt hjerte få, en sådan smak på deg, at natt og dag du være må, min sjel umistelig.

«Smak på deg, Jesus.»

Slik taler og synger den som har lært å elske Jesus. Hun eller han har fått øye på Guds lam

som bar verdens synder. De har fått nåde til å tro at de selv har del i frelsesverket på *Golgota*. Det største og merkeligste de har hørt i sitt liv, det er evangeliet om nåden i Jesus. Det er så stort at en kan knapt tro det. Derfor vil de gjerne høre det om igjen, de blir aldri trett av dette ord. Det er deres mat, de har fått smak på den, — de lever av den.

Det er disse kristne hjerter som kan få huset til å bli «fylt av salvens duft». Det faller dem lett å si noe om Jesus. De elsker ham som døde for dem.

La oss slutte som vi begynte: Ingen ting må komme i veien for Jesus. Ikke en gang ens egen «kristendom». Ja, slett ikke den.

Ett er nødvendig: Å sitte ved Jesu føtter og høre hans ord.

Fra boka: Utvelgelsen i Kristus.

Kallet til nådelivet i Jesus, etter Guds råd

Apostelen Paulus forkynner i Rom. 8. 28 at alle ting tjener den til gode som elsker Gud, den som etter hans råd er kallt. I 2. Timot. 1. 9 forkynner han at Gud frelste oss og kalte oss med et hellig kall, ikke etter våre gjerninger, men etter sitt eget forsett og den nåde som er oss gitt i Kristus Jesus fra evige tider.

Disse bibelsteder, og elles hele Guds ord, forkynner hvorledes Gud kaller alle hjelpeløse syndere til samfunn med seg i et Guddommelig fruktbarende nådeliv. Dette liv kan bare leves i troen på Jesu stedfortredende fullkomne liv og syndesonende død og oppstandelse til evig rettferdighet for syndere.

Derfor er det så avgjørende at Gud får bevare oss i en uforfalsket kallsforkynnelse som virkelig er etter Guds eget evige råd. Vi vet av Guds ord at det er djevelens mål å få oss bort fra livet

i det Guddommelige nådeliv Gud har kallt oss hjelpeløse syndere til. Han vet at da mister vi den gode del og evnen til å være Guds sanne medarbeidere, selv om vi står igjen med en ytre såkalt kristendom som tilsynelatende overgår alle nådelivets frukter. I Guds ord kan vi også se hvorledes djevelen lurer sine forførelser inn i kallsforkynnelsen ved å få oss til å oppfatte kall til frelse og kall til tjeneste som to vesentlig forskjellige kall til to forskjellige områder. Kall til frelse blir da oppfattet bare som et første nødvendige kall til å si ja til Jesus for å bli et Guds barn. Kall til oppgave og tjeneste oppfattes som det andre absolutt nødvendige kall forat Guds barn ikke skal falle i fristelse til å bare ville nyte Guds uforskylte nåde i Jesus, og dermed bli unyttige i arbeidet for Guds rikes store sak.

Denne falske oppfatning er kjerkommen for vårt religiøse hovmodige kjød, men avslører seg selv som fremmed for Guds sanne evangeliske kallsforkynnelse til Guddommelig nådelivs åndelig naturlige livsfunksjoner. Det er uhyggelig å tenke på de store skadevirkninger nettopp denne falske oppfatning har hatt for Guds rike gjennom tidene. I praksis viser den seg som en mer og mer ensidig anstrengt men offervillig og velment oppgaveforkynnelse som får mindre og mindre med det Guddommelige nådeliv å gjøre.

Denne selvoppofrende iyer fører ofte til i og for seg beundringsverdige tiltak, og det viktigste blir å være med å samle mest mulig barn og voksne til såkalte kristelige samvær med innsats i aktuelle oppgaver og økonomisk støtte for de ansvarlige hovedorganisasjoner.

En naturlig forførelse for oss er å tenke at når vi på vår side sagt ja både til frelseskallet og kallet til tjenesten som vi tror Gud har gitt oss ansvaret for, så vil nok Gud på sin side la alt lykkes og bevare oss fra djevelens listige forførelser. Må Herrens hellige ild få brenne bort denne sovepute for oss mens vi ennå er i nådetiden. Guds rikes fremgang vil etter hvert bli vurdert mer etter antal medlemmer, økonomi og arbeidsområder osv. enn etter hvor meget av Guds ords sanne kjennetegn på sant gudslov iblant oss. Dyktige naturgaver som folket skal samles om blir naturlig skjøvet i forgrunnen. Selv om noen av dem som ennå kjemper i og for det Guddommelige nådeliv, må tåles av visse grunner, blir flere etter hvert oversett og satt tilside og betraktet som sneversynte nådeforkynnere til såkalt kosekristendom. På denne måten oppnår djevelen at han også får hndre Gud i å bruke sine sanne sendebud og nådegaver i forsamlingene.

Guds ords omsorsfulle og alvorlige formaninger på dette område synes stort sett å møte døve ører og drukne i en urokkelig blind tro på at

det er oppgaveforkynnelsens sterke apell til alltid større innsats i større ytre oppgaver Gud ser etter i vår tid. I denne forbindelse kan vi tenke på hvorledes Jesus i tempelet og synagogens virksomme tid ynkedes over folket fordi de var ille medfarne som får uten hyrder. I sin tale om endetidens forhold synes Jesus forgjeves å etterlyse kloke og tro tjenere og hyrder som er i stand til å gi den rette mat til Jesu farlig utsatte barn og får iblant ulver i fåreklær. Guds ord viser hvorledes Paulus gir uttrykk for sin store sorg når han tenker på Israels forførelse som et helt folk. De ble forførte til ~~nå~~ kjærlighet for Gud uten det Guddommelige nådelivs skjønnsomhet.

Vi kan også tenke på menighetene i Åpenbaringsboken som er satt til advarsel for oss.

Derfor kan Guds ords sanne kallsforkynnelse kjennes på at den alltid er åndelig gjennomsyret av en evangelisk selvprøvende tale om den levende grens forbindelse med det sanne vintre og Guds ords sanne kjennetegn på nådelivets livgivende åndelige frukter. (Johs. 15).

GUDS LEVENDE KALL TIL DEN TJENESTE Gud vil ha oss etter sitt evige råd vokser åndlig naturlig frem av en Guddommelig kjærlighetserklæring til syndere er at hele deres syndeliv med all synd og misgjerning, fra de er i mors liv til de går ut av verden, har Gud i sin nåde og kjærlighet tilregnet Jesus.

Hele Jesu fullkomne Gudvelbehagelige liv, fra han var i Marias syndige morsliv til han var hjemme hos Gud igjen, er fra evighet av tilregnet alle hjelpeløse syndere. Alt det vi syndere er i oss selv for Gud, måtte Jesus stå for Gud med. Alt det Jesus er for Gud, er tilregnet oss syndere, og det er Guds vilje at vi skal få lov å stå for Gud med det. Det er slike frelste og hjelpeløse syndere i seg selv Gud brukewr i sin tjeneste som Guds ord kaller rettferdighetstjenester. For Jesus, Guds rettferdighet, er innen i

dem og det er bare det som gjør at Gud kan bruke dem til å formidle sin uforskylte rettferdighet i Jesus til andre. Dette er den lærdomsform som Gud selv på denne måte gjør sine nådebarn lydige mot av hele deres hjerte.

Bare så langt Gud på denne måte har fått gi sitt rike innen i hjelpeløse frelste syndere, har Guds rike kommet ut i verden.

Kristoffer Høie.

SPLITTELSE

Når vi tenker på eller leser eller hører ordet splittelse, så synes vi det er et uhyggelig ord. Det fører tanken inn på et område som ikke er godt, og erfaringen viser hvor mye ondt splittelse kan føre med seg, både når det gjelder materielle og åndelige ting, i hjemmet og i samfunnet.

Jeg tror at det er et av djevelens beste våpen i kampen imot menneskene, for der han kan få skape splittelse er det vanskelig å få noe godt til å vokse.

Men så kommer spørsmålet: **Er all splittelse av det onde?**

Leser vi Bibelen og historien, da er det uhyggelig å se den splittelse der har vært opp gjennom tidene. Men vi kan ikke se at all denne splittelse er av det onde. Guds ord sier at der må være splid forat det sanne kan komme frem. Jesus sier like ut i Matt. 10, 35 at jeg er kommet for å setts splid mellom far og sønn, mor og datter, svigermor og svigerdatter, og en mann skal få sin egen huslyd til uvenner. Bibelen og historien viser tydelig sannheten av Jesu ord, for der Jesus og korsets evangelium ble forkynt, der ble det strid og splittelse. Dette

viser at ikke all strid er av det onde og kan ikke være til skade. Jeg for min del er mere redd når der er ro og ingen strid og splid.

Vi må alltid ha for øyet hva striden kommer av, hva som skaper splid. Er det forkynnelsen av Jesus, forkynnelsen av ordet om korset, som er et anstøt for jøder og en dårskap for grekere, da er det menneskets motstand mot sannheten fra Gud som er årsaken. Går vi til kirken vil vi finne en rolig forsamling, og hva er årsaken til det? Jo hele forsamlingen går i samme retning. Bibelen skiller mellom troende og vantro, Guds barn og verdens barn, blir ikke forkynt, likeså lite om synd og nåde, og om det blir pekt på slike ting i så dunkle vendinger at det hele går folks ører forbi. Alle vet jo at Bibelen forkynner lov og evangelium og lærer klart at det finnes to slags mennesker, trællkvinnens barn og den frie kvinnes barn (evangeliets barn). Der det forkynnes en blandings-religion som passer for alle, blir der ingen splittelse, men heller ingen til frelse.

Går vi til bedehuset, tror mange at der finnes bare rette Guds barn. Men den som kjenner forholdet rett, vil se at også der finnes både dem som er lovens barn og dem som er født ved evangeliet.

Kommer det så en forkynner som har lys over disse ting, og får sin tekst fra Galaterbrevet om trællkvinnens barn og den frie kvinnes barn og skildrer disse to typer rett, da vil det med en gang bli splittelse og splid. For i vår tid rekner de fleste begge disse typer for gode kristene, og forkynneren vil bli kalt en ulv som splitter kristenflokken. Og det verste er at en slik forkynner ofte kan få ledelsen imot seg, serlig når et trællkvinnens barn får lys over sitt sanne forhold til Gud og vender om og blir frelst, og så vitner om det som har hendt. Når slikt hender vil mange bli meget forundret, og forkynneren vil få ord på seg for å være en som reiser omkring og omvender troende mennesker. Der slike ting hender, der vil splittelsen være tiistede med en gang.

I vår tid tales det ofte om at vekkelsen må begynne med oss troende. Jeg har ofte tenkt på hvorledes det ville gå om vi fikk en vekkelse som begynte med de troende? Jeg frykter for at da ville det bli stor splittelse, strid og motstand.

Tenk om vi kunne få et klarere syn på de to slags mennesker som Bibelen kaller for lovens barn og nådens barn, og en klarere forkynnelse av det Bibelen lærer så mange steder. De kalles begge for kristne, for barn av Gud, men med tilnavnet trøll og fri, og mange er forundret over at der er strid iblant de kristne. Men Bibelen forteller at trøllkvinnens barn skal forfølge den frie kvinnes barn, og det kommer av at de kan ikke se noen forskjell på trøll og fri.

Mange unge og uerfarne kristne undrer seg ofte over at det er noen de ikke kan få åndelig samfunn med. De har ennå ikke fått se at den som lever i nåde kan aldri få samfunn med den som lever under loven, uten at trøllen blir frigjort og født på nytt.

I MIN FORKYNNERGJERNING VAR DET DEN FINESTE OPPLEVELSE JEG HADDE NÅR EN AV TRØLLKVINNENE BARN BLE LØST OG FRIGJORT. Dette hendte endog med ledere i den troende forsamling. Når da disse fikk åndelig lys over sin stilling og over evangeliet, da hendte det at de ble altfor radikale den andre veien, og det er ikke det minste merkelig.

Slike må en da prøve å hjelpe, så ikke menneskelig nidkjærhet uten skjønnsomhet tar overhand, så Gud kan få gi den saktmodighetens ånd, for å avverge unødig splittelse.

Der denne uro er borte, er det mer et tegn på døden enn åndelig liv. Så du må ikke være redd om du hører om uro og splittelse, for det kan like snart være tegn på vekkelse og liv enn et tegn på sjelefiendens verk.

Ja, her kunne vært mye å skrive om, så jeg håper andre vil prøve å gi oss mer klarhet over disse ting.

Ole Rolfsnes.

BØNNENS SKOLE

Av Ole Hallesby

«Herre, lær oss å be.» Luk. 11, 1.

Vi kjenner alle, mer eller mindre, hvor udugelige vi er til å be. Og da sukker vi som de første disipler: «Herre, lær oss å be».

Men de fleste av oss vet ikke hva vi ber om og blir derfor grundig overrasket når Herren oppfyller vår bønn. Han sender oss nemlig **nød**. Det er den enkleste måte å lære oss å be.

Han tar oss inn i **åndelig nød**, idet han skjuler seg for oss en tid. Slik lar han oss få kjenne hva vår kristendom er verdt. Alt visner mellom hendene på oss: bønner, lesningen, troen, kjærligheten, angeren, det selvfornektende sinn, den villige ånd, og frykten for å synde. — Da kjenner den redelige sjel seg grundig tilintetgjort og fattig. Ikke noe vil lykkes for ham, han

synker stadig, som en der prøver å dra seg selv i håret opp av hengemyren.

Så tar Gud oss kanskje inn i **timelig nød**: sykdom eller sorg eller motgang eller økonomiske vanskeligheter. Og først når åndelig og timelig trengsel slår seg sammen over oss, blir begeret fullt.

Da lærer den ærlige sjel en side ved bønner som han før ikke kjente synderlig til. Han lærer at bønner for den hjelpeløse. Han lærer å legge seg stilt ned for Gud, ofte uten et eneste ord. Da lærer han at bønner er å lukke opp for Jesus så han får gå inn i vår nød.

Ber du, min venn, at Herren skal lære deg å be, da må du også være klar over at du ber om nød og trengsel.

Tør du **da** be: Herre, lær meg å be? — Ja, vær fremfor alt ærlig. Du er redd for trengsel og lidelse. Og jeg tror at både du og jeg, skal tilstå at vi også er redde for Gud. Rent instinktivt frykter vi for at Gud skal bli for hard med oss. Og likeså instinktivt stoler vi på oss selv, at vi forstår oss på hva som er gagnlig og hva som er skadelig for oss.

Men husk én ting: hverken du eller jeg får det godt, før vi legger oss i hans gjennomborede hender og sier til ham:

Før meg kun hvor døden truer,
før meg gjennom trengsels luer,
gjennom storm på vilden hav!
Som du vil, o Jesu kjære,
nåe kun du, kun du vil være
når kan du, kun du vil være

Dermed går du frivillig inn i den **bønnens skole** som Ånden har opprettet for slike folk som oss, vi som ikke kan be.

Når så få av oss blir hellige og øvede bønnens menn og kvinner, så beror det helt enkelt på at vi ikke **holder ut** i denne skole. Det er imgen lett skolegang. Og vanskelighetene består ikke bare i de timelige og åndelige trengsler jeg nevnte. Det er i det hele noe **tålmodighetsprøvende** ved denne skole. Jesus har selv antydnet dette flere ganger, særlig i Luk. 18, 1—8: «Han sa en lignelse til dem om at de alltid skulle be og **ikke bli trette**.»

Ja, nettopp, det er trettheten som kommer over oss.

Hvor mange varme og ærlige forsetter har vi ikke fattet om å be for den og den person, for den sak og den sak! Men så kom trettheten. Det kostet for meget. Og litt etter litt stanset vår forbønn.

Læremesteren og fagene.

Det er bønnens ånd som leder undervisningen i bønnens skole. Og han sprer ikke undervisningen på mange fag, men samler den målbe-

visst om de mest sentrale. Det er i det hele ikke **mange fag** som kreves for å bli en øvet og utholdende beder La meg kort nevne følgende:

For det **første** at Ånden får adgang til å **forklare Kristus** for hjertet hver dag. Dette er det avgjørende. Kristus er slik, at bare vi «ser» ham, så blir det bønn i hjertet. **Frivillig bønn**. Og **frimodig bønn**. Vi vet da at Kristus kan oppfylle bønnen. Vi vet også hvilken glede det er for ham. Bønn og forbønn blir da et lykkelig, ja, interessant samarbeid mellom Kristus og den som ber. — Åndens undervisning går derfor ut på å få vekk alt som hindrer ham fra å forklare Kristus for hjertet. Se hva vi ovenfor har uttalt om det i avsnittet: Bønnens kamp.

For det **annet** går Åndens undervisning ut på å gi oss **omsorg**.

Forbønnen er som en elipse som dreier seg om **to faste punkter**, Kristus og nøden. Og Åndens hjelp i bønn går nå ut på å vise oss begge, ikke bare teoretisk, men praktisk: gjøre dem levende for våre hjerter, hver dag.

Ta nå til deg den trøst som ligger i dette at det er Ånden som daglig arbeider med dette hos deg. Det er ikke du som skal streve deg til å holde ditt øye åpent for Kristus og for verdens nød. Nei, lytt du til Ånden når den hver dag taler med deg, i Ordet og under bønnen, om Kristus og om nøden. Og du skal snart merke at det blir fremgang både i din bønn og i din forbønn.

For **deltredje** lærer Ånden oss bønnens **selvfornektelse**. Det er nemlig noe ved bønn og forbønn som krever mer selvfornektelse enn noe annet arbeid som Ånden driver oss til. Det aller vesentligste av forbønnens arbeid utføres jo i det skjulte. Og det arbeid koster oss mye mer å holde ved med, enn det arbeid som andre kan se.

Det er forbausende hvor mye det betyr for oss at andre ser hva vi gjør. Ikke bare så at vi alle er svake for **ros** fra de andre. Men det at vårt arbeid blir påskjønnnet og verdsatt, er en merkelig stimulans for oss.

Dertil kommer at vi selv ønsker å se frukt av vårt arbeid. Men nå er bønnens arbeid slik at vi ikke alltid kan vite så bestemt om det som skjer er frukten av vår forbønn eller av andres.

Begge disse forhold medfører en særlig selvfornektelse for bønnens arbeid.

Derfor ser vi også at det er vanskelig for Herren å få folk nok til å utføre dette arbeid. Til å preke derimot er det lett å få folk. De fleste vil gjerne preke, og mange blir fornærmet hvis de ikke blir oppfordret. Og vi som blir oppfordret, er så ivrige at når vi kommer opp på talerstolen, så er det vanskelig å få oss ned igjen. Men det er ikke mange som vil ta opp bønnens selvfornektende arbeid, for det blir hverken sett eller verdsett av mennesker.

Du har f. eks. bedt for noen uomvendte mennesker i din grend, gjennom mange år kanskje. Så kommer det vekkelse der i grenden, og de første som blir vakt, er nettopp de som du så trofast har bedt for. Men det vet ingen om. Det har, som rett og riktig er, vært en hemmelighet mellom deg og Gud. Derfor er det heller ingen som taler om deg og hva du har gjort. Derimot er predikantens navn på alles lepper. Og de slår hendene sammen og sier: «Nei, for en vekkelsespredikant!»

Min venn, når du holder på å gå trett i dette stille, upåaktede arbeid, da husk at han som ser i lønndom, skal lønne deg i det åpenbare. Han har hørt alle dine bønner, og han vet nøyaktig hva du har utført ved din bønn til sjæles frelse. Om ikke før så på den store dag skal du bære de kornbånd som er frukten av **ditt** innhøstningsarbeid.

Elever i forbønnens hellige kunst.

Innenfor bønnens fine og vanskelige kunst utgjør **forbønnens** sikkert det vanskeligste kapittel. Såvidt jeg forstår meg på disse ting, så er forbønn det fineste og mest krevende arbeid som overhodet kan utføres av mennesker.

Men så er det også det mest **betydningsfulle**

arbeid, som ovenfor påvist i avsnittet: Bønnens arbeid.

Ingen av oss som besøkte den før nevnte anstalt i Männerdorf, var i tvil om at Zeller var den ledende og bærende person i det rike og mangeartede arbeid som der ble gjort fra dag til dag. Det var som om Zeller ante dette, og en dag fortalte han oss om den person som var den bærende og avgjørende for hele arbeidet. Det var en gammel kvinne som hadde stått i arbeidet helt fra begynnelsen, sammen med Jomfru Trudel. Og hele tiden hadde hun vært en ydmyk og utholdende beder. Nå var hun så gammel og svak at hun måtte ligge til sengs. Men Zeller fortalte med tårer i øynene hvorledes hun **levde** i bønn og bar de andre medarbeidere på sine trofaste bønnearmer fra dag til dag.

Er forbønnen en så fin og krevende kunst, da er det ikke noe merkelig om den krever en lang og ofte kostbar utdannelse. Riktignok fører Herren sine venner forskjellig. Og vi skal passe oss for å sette opp regler for ham. Men det vi selv har sett, kan vi jo uten fare nevne. Og da må jeg si: de mest øvede og trofaste forbedere jeg har truffet, de lærte forbønnens hellige kunst først gjennom mange trengsler eller svære lidelser. Enkelte av dem kunne til sist ikke mer enn den kvinnen i Männerdorf: ligge i en seng, og knapt nok slå en flue bort fra ansiktet. Men be kunne de!

Og nå lå de der bortgjemt for mennesker, men som åndelige kraftsentrer, som med sin enfoldige og utholdende bønn bar virksomheten i sin grend, i sin bygd, i sitt land, ja like til verdens ende.

Når jeg hat truffet disse bortgjemte forbedere, har jeg ofte måttet tenke på våre veldige elektriske kraftstasjoner. De ligger også ofte bortgjemt i en eller annen trang avdal. Men hva like bortgjemte stasjoner betyr, skjønner vi best når de er satt ut av funksjon. Da er det mørkt i våre hjem, og fabrikkene står.

På husmannsplassen hjemme på min fars

gård hadde vi en av disse trofaste bønnens menn.

Jørn hette han Og Vårherre hadde beskåret ham sterkt allerede fra fødselen. Han var svak-synt så det hele livet igjennom falt ham vanskelig å ernære seg. Men det gikk godt likevel for Jørn. På ekte haugiansk vis sørget vennene i bygden for at ingen troende skulle behøve å ty til fattiggassen. Trengsel og sykdom fulgte Jørn, og det var mange tunge dager og timer for ham.

Men han ydmyket seg under Guds veldige hånd. Og litt etter litt lærte han i denne skole bønnens hellige kunst. Han bar sin bygd i bønn natt og dag. Og Gud opphøyde ham i sin tid, som det står skrevet. Han ble en sjelesørger for hele bygden. De kom gående til hans lille hytte fra alle bygdens kanter for å få råd og hjelp. Og kunne ikke Jørn hjelpe dem med noe mer, så gav han dem iallfall av sitt ømme hjertes oppriktige omsorg. Og så bad han for dem. Og det gikk i årenes løp mange mennesker fra den hytten med lette skritt og lett hjerte.

I de siste år av sitt liv var han meget skrøpelig. To eldre troende kvinner som da var hos ham og stelte ham, fortalte meg at han lå mye våken om natten. Og da kunne de høre ham be for alle i bygden. Og ikke på den lettvinde måte som vi gjerne gjør slikt: vi har jo alltid så liten tid, og derfor tar vi dem i et knippe og ber

Vårherre, at han vil velsigne dem alle over ett.

Nei, slik gjorde ikke gamle Jørn.

Han nevnte dem ved navn alle sammen, idet han i tanken gikk fra hus til hus. Endog barn som han aldri hadde sett, men som han visste var født, alle måtte han bære på bønnens armer for nådens trone.

Å, hva slike folk betyr! Det blir tomt etter dem når de er vandret.

Det var noe merkelig også med Jørns bortgang. Alle ventet jo at det skulle bli en hel himmelfart. Og de troende var ivrige etter å få være hos ham og våke over ham. Men Vårherre spilte de menneskelige beregninger et lite puss også denne gang. Jørn døde uten at noen så det, i et øyeblikk da den som våket, var ute i kjøkkenet for å hente noe.

Jørns begravelse er den største som har vært i min hjembygd. Han hadde ingen slektninger der i bygden, da han bar innflytter. Men folk fra alle kanter av bygden. Og de stod ved hans bære og gråt som de skulle ha mistet sin far. Endog ugudelige folk som aldri brydde seg om å høre Guds ord, de var kommet til Jørns begravelse. Også de gråt.

Se her: Endog i sin død fikk Jørn lov å være til velsignelse. Både hans liv og hans død var en oppfyllelse av Skriftens ord: «Be, og I skal få.»

Fra «Bønnens verden»

Leif Øygarden

Brått og uventa kom sørgjebudet tysdagskvelden 6. nov. no, at vår kjære formann Leif Øygarden hadde fått heimlov same dagen. Vel hadde han vore sjuk utover hausten, hjarta hadde svikta, men var i betring.

Bodskapen skapte sjokk og sorg. Me sto spørjande: Kva meiner Herren? Men det skapte og himmellengt. Det som hadde skjedd var trass alt at Leif hadde nått målet.

Leif Øygarden var med i Lekmannsmisjonen frå starten, trufast og stø, med eit klart syn for den evangeliske bodskapen. Etter ei tid kom han i styret, vart den siste tida formann. Han var liten i seg sjølv, hadde ikkje stor tru på seg som formann, men sto stødig då kallet kom. Omgjeengeleg og avhalden var han i venneklokken i Sannidal og der blir nok saknet ikkje minst. Men også hos alle dei andre kring i landet som møtte hans hjartevarme smil og gode handtrykk og såleis blei glad i han, vil saknet bli sårt.

Mellom han og Lilly, kona, var der eit fint forhold. Dei fylgdest i misjonen, til sommar-skulane, og som kameratar på turar på land og sjø.

Mange varme tankar frå venneklokken rundt i landet går til Lilly i denne tid.

Til gravferda var det samla uvanleg mykje folkbåde i kyrkja og på minnemøtet. Leif ynskte ikkje blomster på båra. Ei gåve til lekmannsmisjonen varts gjeven i staden. På minnemøtet vart det bore fram helsingar og vitnesbyrd frå sambygdingar. Frå Lekmannsmisjonen var der helsingar frå nestformannen Tore Harstad og styremedlemer R. Opstad og under-skrivne.

«På Golgata grunn står jeg rede hver stund» song Ragna Brentøy. «Herren gav, og Herren tok, Herrens namn vere lova», sa Job.

Me ynskjer fred og signing over Leif Øygardens minne.

O. A. Dahl.
